

да се повуче и да оставку или да тражи гласање о поверењу у парламенту где ће или „проћи или пасти“.

Гласање о неповерењу влади је главно и најефикасније средство њене политичке одговорности према парламенту јер садржи конкретну санкцију одговорности владе за рад и политику коју води. Ово гласање о неповерењу влади покрећу посланици опозиције када су незадовољни њеним резултатима рада и сматрају да због тога она треба да падне. У британској традицији је створена солидарна одговорност владе (кабинета), због чега њени чланови заједно долазе, али и силазе са власти тако да парламент не може да изјави неповерење ни једном члану лично пошто свака изјава неповерења једном члану повлачи последице по цео кабинет и изазива његов пад. Другачија је ситуација у Француској (на континенту) где се развила појединачна, министарска одговорност и где сви министри не падају заједно, него чешће појединачно (док остали настављају са радом) јер су владе коалиционе, састављене од представника различитих партија па зато и не делују тимски, као један тим.

Рационализација парламентаризма је ишла у правцу да стабилизује владу и спречи њену кризу и лаки пад и спроводила се различитим парламентарним средствима и техником. Најчешће се иде на отежавање поступка изгласавања неповерења влади путем тражења одређеног рока у коме ће се гласати по поднетом предлогу за гласање о неповерењу или тражењу квалификоване већине која ће да изгласа неповерење влади и др. Ове елементе рационализације у поступку изгласавања неповерења влади познају и предвиђају устави многих парламентарних држава: као рецимо Португалије (Устав од 1976. год.) по коме се гласању о поверењу приступа ако иницијатива потекне од најмање четвртине посланика, с тим да се о предлогу одлучује најраније у року од 48 сати, а најкасније три дана од поднетог предлога, или Италије (Устав од 1947.) где предлог за неповерење влади подноси најмање десетина чланова оба дома и о томе се у њима и гласа посебно или Немачке (Основни закон од 1949.) где је предвиђен поступак тзв. конструктивног гласања о поверењу влади и избору новог канцелара, али се срећу и у уставној и парламентарној пракси код нас. Тако Устав Републике Србије од 2006. год. тражи да се гласању о неповерењу влади (по предлогу који подноси најмање 60 народних посланика) приступи најраније пет дана по подношењу предлога за изгласавање неповерења.

Поред владе која одговара као политичка целина, постоји и